

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 28 juni 2010

Kenmerk: 10/11

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:

mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te 's-Gravenhage, voorzitter,
drs. B. Lugies, MHA, wonende te Heerenveen,
dr. P.D.J. Vegt, wonende te Leiderdorp,
bijgestaan door mr. J.C.W. de Sauvage Nolting, griffier,
heeft het navolgende vonnis gewezen

in de zaak van:

A.,

wonende te Z.,

eiser,

gemachtigde: mr. A.B. Schaberg,

tegen:

de stichting **B.**,

gevestigd te Y.,

verweerster,

gemachtigde: mr. J.H. Hubben.

Partijen worden hierna aangeduid als “eiser” en “de stichting”.

1. Het verloop van de procedure

1.1. Eiser heeft bij memorie van eis, gedateerd 24 maart 2010, het Scheidsgerecht verzocht:

primair

- (1) te verklaren voor recht dat het rapport van de commissie C. ondeugdelijk is, althans dat dit rapport niet ten grondslag kan worden gelegd aan de opzegging van de toelatingsovereenkomst, en te bepalen dat deze opzegging rechtskracht ontbeert;
- (2) de stichting te veroordelen om aan eiser te betalen een door het Scheidsgerecht vast te stellen bedrag ter zake van immateriële schadevergoeding, te vermeerderen met de wettelijke rente;

subsidiar

- (1) te bepalen dat de opzegging van de toelatingsovereenkomst zonder aan eiser de door hem te lijden schade te vergoeden, onrechtmatig is;
- (2) de stichting te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding die bestaat uit tweemaal het gemiddelde winstaandeel van de afgelopen drie jaar – zijnde een bedrag

groot € 717.706,66 – te vermeerderen met een door het Scheidsgerecht vast te stellen bedrag ter zake van immateriële schadevergoeding, een en ander te vermeerderen met de wettelijke rente;

(3) te bepalen dat de stichting garant dient te staan voor een juiste afwikkeling van de goodwill volgens de hiervoor geldende regels;

primair en subsidiair

de stichting te veroordelen tot vergoeding van de volledige kosten ter zake van juridische bijstand en de kosten van de onderhavige procedure.

Bij de memorie van eis zijn 24 producties gevoegd.

- 1.2. De stichting heeft bij memorie van antwoord, gedateerd 6 mei 2010, verweer gevoerd. Zij heeft daarin geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van eiser in zijn vorderingen, althans hem deze te ontzeggen, met veroordeling van eiser in de kosten van deze procedure, waaronder begrepen de kosten van haar gemachtigde. Bij de memorie van antwoord zijn 34 producties gevoegd. Bij faxbrief van 26 mei 2010 is een productie toegezonden die ter vervanging dient van productie 31 zoals overgelegd bij de memorie van antwoord.
- 1.3. Bij faxbrief van 21 mei 2010 zijn van de zijde van eiser nog aanvullende producties (een zevental verklaringen) in het geding gebracht. Ten slotte heeft eiser bij faxbrief van 25 mei 2010 nog twee nadere producties in het geding gebracht.
- 1.4. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 28 mei 2010. Eiser is in persoon verschenen, met bijstand van zijn gemachtigde. Voorts waren aan de zijde van eiser aanwezig de heer drs. D., radioloog, en dr. E., voorzitter van de maatschap longgeneeskunde. De stichting was vertegenwoordigd door de heer E., voorzitter van de raad van bestuur, en werd bijgestaan door haar gemachtigde. Aan haar zijde waren voorts aanwezig mevrouw mr. G., secretaris van de raad van bestuur (hierna: de RvB), drs. H., tot voor kort voorzitter van de RvB, prof.dr. C., drs. I., voorzitter bestuur medische staf, drs. J., oud-voorzitter van het stafbestuur, en de heer K., MMO, tot voor kort divisie manager.
De gemachtigden hebben de wederzijdse standpunten toegelicht aan de hand van pleitnotities, die zijn overgelegd. Bij de pleitaantekeningen van de gemachtigde van eiser waren nog twee producties gevoegd (genummerd 25 en 26).

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1. Eiser is 59 jaar oud en is sinds 1983 als longarts verbonden aan het door (de rechtsvoorganger van) de stichting geëxploiteerde ziekenhuis. Dit ziekenhuis wordt hierna ook aangeduid als B.. In 1999 is het ziekenhuis waar eiser toen werkzaam was gefuseerd met een ander ziekenhuis in de regio. De beide maatschappen longziekten van deze ziekenhuizen zijn eveneens gefuseerd. Eiser is thans toegelaten op basis van een toelatingsovereenkomst van 9 januari 2007. Na de fusie bestond de maatschap longgeneeskunde uit vier personen.
- 2.2. In het voorjaar 2008 hebben gesprekken plaatsgevonden tussen de leden van de maatschap en een externe coach, de heer L.. Uit de door eiser overgelegde verslagen blijkt dat er binnen de maatschap zorg bestond over de onderlinge samenwerking en professionele communicatie. Tijdens de laatste bijeenkomst hebben de leden van de

maatschap over deze twee zaken afspraken gemaakt. Daarbij was tevens betrokken de inmiddels aangetrokken vijfde longarts.

- 2.3. In augustus 2008 heeft eisers maatschapsgenoot M. diens collega- longartsen ingelicht over de liefdesrelatie van hem met een poliassistente die werkzaam was op de afdeling longgeneeskunde. De overige leden van de maatschap, onder wie eiser, waren de mening toegedaan dat dit een niet werkzame situatie opleverde. Binnen de maatschap, die inmiddels uit vijf leden bestond, heeft dit tot spanningen geleid.
- 2.4. De bedoelde poliassistente heeft op 22 oktober 2008 bij de RvB een klacht ingediend over intimiderend gedrag van eiser jegens haar. Vanaf het voorjaar 2008 zou er sprake zijn geweest van een negeren van haar door eiser, en vanaf juli 2008 van intimidatie. Tot dusver heeft de RvB niet beslist op deze klacht. De klaagster is inmiddels elders werkzaam. Wel heeft de klacht geleid tot een mediation (op basis van de binnen B. geldende Klachtenregeling grensoverschrijdend gedrag), die op 15 mei 2009 is aangevangen. De mediator heeft op 17 juni 2009 aan de stichting bericht dat de mediation was mislukt.
- 2.5. M. heeft de RvB ingelicht over naar zijn mening ernstige problemen binnen de maatschap longgeneeskunde en over zijn standpunt omtrent het functioneren van eiser. Bij brief van 13 november 2008 zijn alle leden van de maatschap longgeneeskunde naar aanleiding van deze klacht individueel door de RvB en het stafbestuur uitgenodigd voor een gesprek over de ernstige problemen binnen de maatschap. Tijdens de gesprekken hebben alle leden van de maatschap verklaard in te stemmen met een bindend advies uit te brengen door een interne commissie.
- 2.6. Deze commissie bestond uit dr. N., drs. O. en drs. P. en wordt hierna aangeduid als de commissie-N.. Het op 15 december 2008 uitgebrachte rapport van deze commissie vermeldt onder meer het volgende:

*Binnen de maatschap longgeneeskunde werken vijf longartsen met zeer verschillende karakters. Hierdoor bestaat er al langer een situatie waarbinnen het beleid voornamelijk gedicteerd wordt door de meest dominante en zeer eigenzinnige maat. Dit heeft bij enkele leden der maatschap geleid tot frustratie ten aanzien van het mislukken van pogingen veranderingen in het maatschapsbeleid door te voeren terwijl anderen deze situatie als gegeven hebben aangenomen en zich hier in hebben gevoegd. Dit heeft geleid tot grote problemen binnen de maatschap waardoor de samenwerking zeer werd bemoeilijkt. Er zijn de laatste jaren mediations en coachings geweest om de samenwerking te verbeteren, maar die hebben steeds kortdurend effect gehad.
[...]*

Er is momenteel sprake van een disfunctionerende maatschap longgeneeskunde: men spreekt al sedert enige maanden niet meer met elkaar, en er zijn geen maatschapsvergaderingen meer sinds 1 september 2008. Deze situatie is gevaarlijk voor de kwaliteit van de zorg en is potentieel schadelijk voor het ziekenhuis als geheel.

[...]

De ontoereikende wijze waarop de maatschap functioneert en wordt bestuurd, vormt een groot probleem voor het management van B. en staat de invoering van vele ontwikkelingen in de weg. Botsingen in de samenwerking met het management hebben onder meer geleid tot reeds vijf keer wisseling van de operationeel manager binnen een aantal jaren.

Het personeel van de afdeling lijdt onder de conflicten, zeker nu deze de laatste tijd ook over de hoofden van het personeel zijn uitgespeeld. Het gedrag van dr. A. wordt door de ondervraagden als intimiderend ervaren en als belangrijke factor beschouwd voor de onmogelijkheid een goede samenwerking te realiseren. Desgevraagd wordt dit door dr. A. echter niet als zodanig herkend en geeft hij blijk van weinig zelfreflectie.

[...]

Hoewel er dissonanten aan te geven zijn in de maatschap is er geen sprake van persoonlijk disfunctioneren van één van de longartsen. Er lijkt momenteel wel sprake van een disfunctioneren van de maatschap longgeneeskunde als geheel op basis van het conflict tussen dr. A. en dr. M.. Dat dit zover heeft kunnen komen is echter niet uitsluitend aan hen te wijten, doch ook aan het feit dat de overige maten zich onvoldoende sterk hebben kunnen maken om hier adequaat in te grijpen.

- 2.7. De commissie-N. heeft geadviseerd om met hulp van een adviseur de onderlinge communicatie binnen de maatschap weer op gang te brengen. Volgens de commissie diende de begeleiding langdurig te zijn en zouden eiser en M. verplicht moeten worden een traject van persoonlijke begeleiding te volgen.
- 2.8. Naar aanleiding van het rapport van de commissie-N. is drs. Q., verzocht een onderzoek te doen naar de haalbaarheid van mediation voor het oplossen van de conflicten binnen de maatschap longgeneeskunde. Begin 2009 zijn er verschillende gesprekken gevoerd tussen de heer Q. en de leden van de maatschap, zowel individueel als gezamenlijk. Tijdens een van deze bijeenkomsten heeft M. verklaard dat hij van mening is dat in de maatschap een onwerkbaar situatie bestaat en dat hij heeft besloten terug te treden uit de maatschap. Drs. Q. heeft daarop met een brief van 13 maart 2009 aan de RvB bericht dat hij van mening was dat het mediationtraject zich toespitste op de inschatting of de verstoorde werkverhouding tussen eiser en M. door een vorm van begeleiding verbeterbaar zou zijn. Als gevolg van het vertrek van M. behoeft deze vraag niet meer beantwoord te worden, aldus drs. Q.. Wel maakt hij duidelijk dat naar zijn mening met het verstrek geenszins alle problemen binnen de maatschap zouden zijn opgelost. In zijn brief is vermeld:

De achterblijvende maten zijn zich ervan bewust dat het functioneren van de maatschap vanaf heden door een aantal geledingen binnen het ziekenhuis onder het vergrootglas wordt gehouden. Geen van de maten kan zich in de komende periode een misstap veroorloven. Dat geldt met name voor de heer A.. Besproken is op 29 februari 2009 dat de heer A. zich niet altijd bewust is dat zijn houding en zijn toonzetting door een aantal medewerkers van de afdeling als bedreigend c.q. intimiderend wordt ervaren. Anders gezegd: zijn woorden komen anders over dan hij ze bedoeld heeft. De heer A. wijt dit zelf aan zijn ongeduld. Voor het goed verder functioneren van de maatschap is op

de bijeenkomst van 18 februari 2009 voorts aan de orde gekomen dat de heer A.

- *expliciet de verantwoordelijk neemt voor het effect dat zijn stijl van communiceren bij anderen [heeft, (toevoeging Scheidsgerecht)]. Het is niet aan hem, maar aan de ontvanger van zijn boodschappen om te beoordelen of zijn toon van respect getuigt. Dit geldt vanzelfsprekend voor alle leden van de maatschap (zie ook het maatschapsreglement).*
- *zich bewust is dat met elke aanvaring met een personeelslid van het ziekenhuis of een collega-specialist – hoe miniem – hij daarmee ook zijn collega-maten in diskrediet brengt, en*
- *zich laat aanspreken door zijn collega-maten wanneer deze signalen over onheuse bejegening mochten ontvangen of waarnemen.*

- 2.9. Bij brief van 17 februari 2009 heeft de RvB aan elk van de leden van de maatschap afzonderlijk een disciplinaire maatregel opgelegd in de vorm van een schriftelijke waarschuwing zoals bedoeld in artikel 22 lid 1 van de toelatingsovereenkomst. Aanleiding hiervoor waren de berichten die de RvB had ontvangen van de divisie manager, K., over de veiligheid, kwaliteit en continuïteit van de medische zorg binnen de vakgroep longgeneeskunde. Er zou sprake zijn van een serieus probleem veroorzaakt door vooral een gebrek aan communicatie tussen de longartsen. In de brief is de individuele leden voorgehouden dat zij maatregelen dienden te treffen waardoor de onderlinge samenwerking en communicatie zouden worden gewaarborgd op zodanige wijze dat de medische zorgverlening plaatsvindt conform de professionele standaard van een longarts. Deze waarschuwing heeft voor M. mede grond gevormd voor zijn bevinding dat er een onwerkbaar situatie was ontstaan.
- 2.10. In het voorjaar van 2009 heeft de maatschap het advies- en managementbureau T. (hierna: T.) opdracht gegeven tot het uitbrengen van een rapportage over het functioneren van de maatschap. Enkele van de bevindingen zoals genoemd in het in juli 2009 uitgebrachte rapport waren dat er binnen de maatschap sprake was van een slechte onderlinge communicatie, van weinig openheid en weinig vertrouwen en respect jegens elkaar en van het ontbreken van een teamgevoel. Er bestond niet een gemeenschappelijke of eenduidige werkwijze binnen de maatschap. Eiser wordt binnen de maatschap als informeel leider gezien, zo vermeldde het rapport voorts. De maatschap heeft het rapport van T. eerst op 13 oktober 2009, tijdens de hierna te bespreken bijeenkomst, aangeboden aan de RvB. Deze wenste het rapport echter op die datum niet (meer) in ontvangst te nemen. Eind oktober 2009 is het rapport als bijlage bij een e-mail aan het secretariaat van de RvB gezonden.
- 2.11. Op 13 oktober 2009 heeft de RvB de maatschap tijdens een bijeenkomst meegedeeld dat hij - gelet op de signalen over tekortkomingen in de kwaliteit van de door de maatschap geleverde zorg – had besloten een extern en onafhankelijk onderzoek te laten plaatsvinden. Over de door de RvB geformuleerde onderzoeksvraag is met de leden van de maatschap overleg gepleegd. Mevrouw R., die inmiddels in september 2009 door de maatschap was aangesteld als extern maatschapsdirecteur, heeft op 26 oktober 2009 namens de maatschap telefonisch aan de secretaris van de RvB laten weten dat de geformuleerde onderzoeksvraag akkoord was.

- 2.12. Het hierop gevolgde externe onderzoek is uitgevoerd door de longarts Prof.dr. C.. De opdracht tot dit onderzoek is gegeven door de RvB en het stafbestuur. Prof. C. is ondersteund door ir. S.. De onderzoekers hebben met een groot aantal betrokkenen, onder wie alle leden van de maatschap, gesproken. Op 3 december 2009 heeft prof. C. zijn rapportage afgerond. Hij heeft geconcludeerd dat er de afgelopen maanden veel ten goede was veranderd in de vakgroep longgeneeskunde, maar dat deze verbeteringen geen permanent karakter zullen hebben. Volgens het rapport was eiser tot begin 2009 de (in)formele leider van de maatschap, die weinig of geen tegenspraak dulde. Prof. C. stelt vast dat algemeen wordt getwijfeld aan de houdbaarheid van de rolverandering van eiser als de druk op de maatschap afneemt. Hij komt tot het oordeel dat het gedrag van eiser niet aanvaardbaar was en is. De mate van diens zelfreflectie is uiterst beperkt en eisers verbeterpotentieel wordt door de onderzoeker als zo goed als afwezig beoordeeld. Prof. C. meent – met alle respect voor de bijdrage die eiser voor de ontwikkeling van de longgeneeskunde in Y. heeft gehad – dat het verstandig is de toelatingsoverkomst met eiser in 2010 te ontbinden.
- 2.13. Op 3 december 2009 hebben prof. C. en ir. S. de leden van de maatschap uitgenodigd voor een gesprek. Daarbij hebben zij de artsen geïnformeerd over hun conclusies en over het advies de toelatingsovereenkomst met eiser op te zeggen.
- 2.14. Op 17 december 2009 en 13 januari 2010 hebben gesprekken plaatsgevonden tussen de voorzitter van de RvB, de voorzitter van het bestuur van de medische staf van B. en eiser over de consequenties van de rapportage van prof. C.. Bij dit gesprek was tevens de raadvrouw van eiser aanwezig. Naar aanleiding van de eerste bespreking en het standpunt van eiser over de conclusies van de rapportage, is prof. C. verzocht om een nadere toelichting. In deze aanvulling van 8 januari 2010 op de eerdere rapportage heeft prof. C. een nadere toelichting gegeven over zijn standpunt met betrekking tot eiser.
- 2.15. Met een brief van 18 januari 2010 heeft de RvB aan eiser bericht voornemens te zijn de toelatingsovereenkomst met hem op te zeggen. De RvB baseert dit voornemen op (i) de mediaton-/coachingstrajecten van de afgelopen jaren, waaronder die van de heer L., (ii) de intensieve bemoeienissen van de RvB en het dagelijks bestuur van de medische staf met de problematiek binnen de maatschap longgeneeskunde, de instelling van de commissie-N., en de bevindingen van deze commissie ten aanzien van eiser, (iii) de bevindingen van drs. Q. ten aanzien van eiser, (iv) de signalen – terwijl de mediation van de heer Q. gaande was – die aanleiding hebben gegeven tot serieuze bezorgdheid over de veiligheid, kwaliteit en continuïteit van zorg binnen de groep longgeneeskunde, (v) de aan eiser gegeven waarschuwing van 17 februari 2009 op grond van artikel 22 lid 1 van de toelatingsovereenkomst, (vi) de in de rapportage van T. opgenomen optie voor een oplossing, namelijk het vertrek van oudere maten, en (vii) de conclusies van de rapportage van prof. C. ten aanzien van eiser, alsmede het advies van prof. C. tot beëindiging van de toelatingsovereenkomst met eiser.
- 2.16. De RvB heeft met de brief van 18 januari 2010 eiser uitgenodigd voor een hoorzitting op 26 januari 2010. Namens eiser heeft zijn gemachtigde daar haar verbazing geuit over het feit dat de stichting eiser geen kans heeft willen geven om aan te tonen dat er werkelijk een positieve koers is ingezet. Eiser betwist dat er gewichtige redenen van

zodanig klemmende aard zijn dat redelijkerwijs van de stichting niet gevergd kan worden de toelatingsovereenkomst met hem te continueren.

- 2.17. De RvB heeft over het voornemen tot opzegging van de toelatingsovereenkomsten met eiser advies ingewonnen bij het stafbestuur. Tijdens de bespreking met het stafbestuur op 26 januari 2010 heeft dit bestuur verklaard de rapportage van prof. C. ten volle te onderschrijven. Volgens het stafbestuur heeft de RvB al het mogelijke gedaan om tot een andere oplossing dan beëindiging van de toelatingsovereenkomst met eiser te komen, maar rest thans niets anders deze beëindiging.
- 2.18. Bij brief van 5 februari 2010 heeft de voorzitter van de RvB aan eiser meegedeeld dat de toelatingsovereenkomst met hem wordt opgezegd tegen 8 augustus 2010 op de gronden die zijn vermeld in de brief van 18 januari 2010.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

Artikel 27 van de toelatingsovereenkomst van eiser met de stichting bevat een geschillenregeling waarin het Scheidsgerecht bevoegd is verklaard. Gelet hierop is het Scheidsgerecht bevoegd tot kennisneming van de vordering van eiser en tot beslissing daarop. Dit is tussen partijen niet in geschil.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1. De kern van het geschil kan worden samengevat in de vraag of de stichting op toereikende gronden de toelatingsovereenkomst met eiser heeft opgezegd. Het Scheidsgerecht dient daartoe te onderzoeken of voor de stichting gewichtige redenen van zodanig klemmende aard aanwezig zijn dat redelijkerwijs van haar niet gevergd kan worden de overeenkomst voort te zetten. Als dit niet het geval is, kan de vordering van eiser in een of meer opzichten worden toegewezen. In het andere geval is met ingang van 1 augustus 2010 het einde van de toelating een feit, maar dient nog te worden onderzocht of aan eiser een vergoeding toekomt.
- 4.2. Uit de stukken van deze procedure blijkt dat de opzegging niet louter is gebaseerd op gebeurtenissen van het laatste anderhalf jaar vóór de opzegging. Onjuist is dus in elk geval de suggestie van eiser dat het in hoofdzaak gaat om het gevolg van de verwickelingen rondom het bekend worden, in augustus 2008, van de verhouding tussen eisers maatschapsgenoot M. en de bedoelde poliassistente. Los van het antwoord op de vraag aan wie een verwijt valt te maken van de complicaties die hierdoor in de maatschap zijn ontstaan, heeft de stichting aangetoond dat er voordien en al enkele jaren lang wrijvingen waren tussen eiser en opeenvolgende managers van de afdeling longgeneeskunde. Daarnaast blijkt onder meer uit de rapportages van L. en van de (interne) commissie-N. dat er al jarenlang problemen binnen de maatschap bestonden.
- 4.3. De RvB heeft, gegeven zijn eindverantwoordelijkheid voor de kwaliteit van de zorg in de ziekenhuizen van de stichting, terecht niet in deze problemen berust. De RvB heeft ten aanzien van enkele concrete conflicten of botsingen mediation voorgesteld en eiser op 17 februari 2009 in dit opzicht een maatregel opgelegd. Mede naar aanleiding van

de onder 2.11 vermelde signalen over aanhoudende problemen als gevolg van de gebrekkige samenwerking binnen de maatschap van eiser heeft de RvB eind 2009 aan prof. C. opdracht gegeven voor zijn onderzoek.

- 4.4. Eiser heeft diverse bezwaren geuit over de rapportage van prof. C.. Deze bezwaren hebben betrekking op de door prof. C. gevolgde procedure in het onderzoek en op diens onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Het Scheidsgerecht volgt eiser hierin niet. Anders dan eiser in de memorie van eis had gesteld, is komen vast te staan dat de maatschap longgeneeskunde tevoren heeft ingestemd met de formulering van de opdracht aan prof. C.. Eiser heeft dit ter zitting ook met zoveel woorden erkend. Voorts is gebleken dat de onderzoeker, alvorens zijn rapport uit te brengen, aan eiser de concepttekst van het gesprek met hem heeft voorgelegd en eiser de gelegenheid heeft gegeven daarop te reageren. Eiser heeft van deze gelegenheid ook gebruikgemaakt. Eiser en de overige leden van de maatschap hebben niet de gelegenheid gekregen commentaar te geven op het gehele conceptrapport, maar dit vormt geen schending van het hoor en wederhoor. Het rapport, met bevindingen en een conclusie ook ten aanzien van eiser, heeft de vorm van een advies (met aanbevelingen) aan de RvB, die daarop het voornemen heeft gebaseerd waarover eiser met zijn raadvrouw is gehoord. Eiser heeft daarna, in deze procedure, de mogelijkheid commentaar te geven op het rapport voor zover dit ten grondslag is gelegd aan het besluit van de RvB om de toelatingsovereenkomst van de stichting met hem op te zeggen. Eiser heeft zijn stelling dat prof. C. “naar een conclusie heeft toegeschreven”, in het geheel niet aannemelijk gemaakt. Het Scheidsgerecht ziet geen reden voor enige twijfel aan de onpartijdigheid van de onderzoeker, wiens deskundigheid en reputatie op zichzelf ook niet zijn betwist.
- 4.5. Het Scheidsgerecht stelt vast dat eiser de bevindingen van prof. C., die mede waren gebaseerd op gesprekken met 24 personen, onder wie medische specialisten die nauw met de maatschap van eiser en met hem hebben samengewerkt, niet heeft ontzenuwd. Hij heeft, zoals vermeld, kritiek geuit op de werkwijze van prof. C. en van zijn kant schriftelijke verklaringen overgelegd van een aantal personen die in het ziekenhuis van de stichting in zijn omgeving werkzaam zijn (geweest), maar deze verklaringen doen niet – en zeker niet in een mate van betekenis – af aan de conclusies van prof. C. over de persoon van eiser en over diens rol binnen de maatschap en in het ziekenhuis. Hierbij verdient opmerking dat slechts één van deze verklaringen afkomstig is van een arts die werkzaam is in een specialisme dat nauw aansluit bij de longgeneeskunde.
- 4.6. Uit het onder 4.4 en 4.5 overwogene volgt in elk geval al dat het eerste deel van de primaire vordering van eiser, dat strekt tot de verklaring voor recht dat de rapportage van prof. C. ondeugdelijk is, niet kan slagen.
- 4.7. De bevindingen van prof. C. leveren een ernstig beeld op, dat deze onderzoeker heeft gebracht tot de aanbeveling aan de RvB om de toelatingsovereenkomst met eiser te ontbinden (lees: op te zeggen). De RvB had op basis van de rapportage van prof. C. – en mede gelet op de voorgeschiedenis – en gegeven het unanieme advies van het bestuur van de medische staf, zware en overtuigende redenen voor opzegging van de toelatingsovereenkomst met toepassing van artikel 24 lid 1 van deze overeenkomst.
- 4.8. Het debat tussen partijen heeft zich toegespitst op de vraag of deze sanctie, die een einde maakt aan een werkzaamheid van eiser op basis van een toelating sinds 1983,

niet te zwaar is. Hierbij spelen in elk geval twee onbetwiste omstandigheden mee, te weten het feit dat over het medisch-technische functioneren van eiser geen klachten bestaan – hij is een goede longarts – en het gegeven dat het voor hem, op zijn 59ste, moeilijk zal zijn nog elders in zijn vak aan de slag te komen. Van belang is voorts dat er de laatste tijd, in elk geval na de bekendmaking van het voornemen van de stichting om eisers toelating te beëindigen, geen ernstige klachten zijn over de samenwerking binnen de maatschap of met eiser. Eiser wijst hierbij op organisatorische maatregelen, zoals de aanstelling van de longarts dr. E. als medisch manager van de maatschap en van mevrouw R. als maatschapsdirecteur, en op zijn aanbod om zich in het geheel niet meer bezig te houden met het management van de maatschap. Hij kan, zo heeft hij in dit verband voorts gesteld, zich vinden in een oplossing waarbij hij zijn toelating behoudt mits hij geen aanleiding geeft tot nieuwe problemen.

- 4.9. Het Scheidsgerecht ziet in de onder 4.8 vermelde ontwikkelingen en stellingen geen grond om te concluderen dat de onvoorwaardelijke opzegging thans een te ver gaande maatregel is. Hierbij houdt het mede rekening met het gegeven dat er ook in het verleden geen calamiteiten zijn gebeurd die zijn toe te schrijven aan disfunctioneren van eiser of van diens maatschap (met medeschuld van eiser). Ook dan blijft het beeld bestaan van een op zichzelf vakbekwame specialist die in deze omgeving een te groot risico vormt voor gebreken in de communicatie en in de samenwerking met andere specialisten en met leidinggevende en niet-leidinggevende personeelsleden van de stichting. Dit risico betreft daarmee ook de kwaliteit van de zorg binnen het ziekenhuis, waarvoor zoals gezegd de RvB verantwoordelijk is. Het Scheidsgerecht kent hierbij groot gewicht toe aan de bevindingen van prof. C., ook in diens nadere toelichting, en aan het unanieme oordeel van het bestuur van de medische staf. Daartegenover leggen de uitingen en verwachtingen van degenen die zich aan eisers zijde hebben geschaard onvoldoende gewicht in de schaal. Dit geldt ook voor de opstelling van zijn maatschap, die zich heeft uitgesproken voor continuering van zijn toelating.
- 4.10. Het Scheidsgerecht heeft in dit verband te weinig vertrouwen in een wezenlijke gedragsverandering van eiser en in zijn toezegging zich verre te houden van het management van zijn maatschap. Hierbij is van belang (i) dat een geïsoleerd optreden van een specialist, die als het ware met de rug naar het management staat, ook gevaren heeft, en (ii) dat eiser niet als onbeschreven blad doorgaat of zich van nu af in een blanco positie bevindt. Hij blijft, ook in zijn directe omgeving, de ervaren longarts die gedurende lange tijd de informele leider van de maatschap is geweest en – naar mede uit de rapportage van prof. C. blijkt – door sommigen als overheersend of zelfs intimiderend wordt ervaren. En wat eisers houding tegenover het management en de leiding binnen het ziekenhuis betreft is illustratief dat hij tijdens de mondelinge behandeling heeft verklaard dat hij de brief met de hem gegeven waarschuwing, die hij bij herhaling maar geheel ten onrechte niet als een tot hem gerichte waarschuwing in de zin van artikel 22 van de toelatingsovereenkomst heeft menen te kunnen opvatten, heeft weggegooid.
- 4.11. Het voorgaande brengt het Scheidsgerecht tot afwijzing van ook het resterende deel van onderdeel 1 van de primaire vordering. Voor de opzegging bestond voldoende grond, zodat deze geen rechtskracht ontbeert.

- 4.12. Er is geen grond voor toekenning van een vergoeding wegens immateriële schade. Dit geldt zowel binnen de context van de primaire vordering, die strekt tot terzijdestelling van de opzegging, als bij de subsidiaire vordering, die uitgaat van handhaving van de opzegging. Eiser heeft niets gesteld waaruit valt af te leiden dat de stichting jegens hem niet op een zorgvuldige manier is opgetreden in haar streven naar beëindiging van zijn toelating.
- 4.13. Evenmin bestaat grond voor vergoeding van de materiële schade die eiser door de beëindiging van de toelating lijdt. Als aan de voorwaarden die artikel 24 van de overeenkomst voor opzegging stelt is voldaan, eindigt de overeenkomst in beginsel zonder dat de stichting schadelijkt is. Er kunnen evenwel omstandigheden zijn die tot een andere uitkomst leiden. Daarvan zal in het bijzonder sprake zijn als de gewichtige redenen die de opzegging hebben gerechtvaardigd in een mate van betekenis zijn terug te voeren op een verwijt aan de stichting of op omstandigheden die binnen haar risicosfeer vallen. Het Scheidsgerecht acht dergelijke omstandigheden hier niet aanwezig. Dit betekent dat ook de onderdelen 1 en 2 van de subsidiaire vordering van eiser dienen te worden afgewezen.
- 4.14. Er is geen grondslag voor een garantstelling van de stichting voor de juiste afwikkeling en betaling van de aan eiser toekomende goodwill. Dit is een zaak tussen eiser en de overige leden van de maatschap. Eiser heeft niets gesteld waaruit kan volgen dat deze leden daartoe niet zullen overgaan. Gelet hierop bestaat in dit opzicht hier geen taak of plicht voor de stichting. Ook het derde onderdeel van de subsidiaire vordering slaagt dus niet.
- 4.15. Bij deze uitkomst wijst het Scheidsgerecht ook de vordering van eiser tot veroordeling van de stichting in de kosten van zijn rechtsbijstand af. Het Scheidsgerecht acht termen aanwezig om te bepalen dat iedere partij op dit punt de eigen kosten draagt en zal voorts bepalen dat de kosten van het Scheidsgerecht voor rekening van de stichting komen. Dit leidt tot de hierna te formuleren veroordeling.

5. De beslissing bij wijze van arbitraal vonnis

Het Scheidsgerecht:

- 5.1. wijst de vorderingen van eiser af;
- 5.2. bepaalt dat de kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 6.062,--, ten laste van de stichting komen en veroordeelt de stichting daarom tot betaling van dit bedrag aan eiser;
- 5.3. bepaalt dat iedere partij voor het overige de eigen kosten draagt.

Dit vonnis is vastgesteld te Utrecht en is op 28 juni 2010 aan partijen verstuurd.